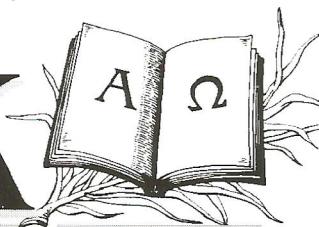

Békehírnök

1998. AUGUSZTUS 16.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCII. ÉVF. 32. SZÁM

Nemzet, haza, egyház

Augusztus 20-a mindig jó alkalmat kínál arra, hogy végig-gondoljunk néhány fontos kérdést. Kik vagyunk? Hol élünk? Mi a küldetésünk?...

Legelőször embernek születünk, aztán magyarnak, és csak ezután lettünk – ha lettünk – keresztyének. Embernek kell lennünk hát a embertelenségben, magyarnak a „magyartalanságban”, és hívőnek a „hitetlenségben”. Humanizmus, hazafiság és keresztyénség. A hazafiság több, mint a magyarság, ha humanizmussal társul, ami egyenesen következik a keresztyénségből. A humanista nem feltétlenül keresztyén, és nem feltétlenül az a jó hazafi sem. A jó keresztyén azonban mindig humanista, mindig jó hazafi, soha nem nacionalista – a szó rossz értelmében –, és soha nem sovniszta.

Ez az oka annak, hogy a valóságos keresztyének pontosan látják, hogy addig, amíg a humanizmus vagy a hazafiság – és sorolhatnám – pozitív érték, a keresztyénség – mint e pozitív értékeket magában foglaló életforma – a csúcs. Ezért nem engedhet az egyház a Krisztustól kapott parancs szellemében abból, hogy igyekezzék minden embert elérni az evangéliummal, ezért nem adhatja föl küldetését: azt, hogy megismertessen mindenkit Jézus Krisztussal, a Megváltóval. Ezért mondják a keresztyének egybehangzóan ebben a hazában, hogy elsősorban biblikus keresztyén életmódra, erkölcsi megújulásra van szükség, mert a teljesértékű pozitív változásoknak csak ez lehet az alapja. Erre figyelmeztetnek első királyunk, Szent István intelmei, mint ahogy erre figyelmeztet a teljes Szentírás.

Változások. Nemrégiben kezdte meg munkáját az új kormány és az új parlament. Örülünk annak, hogy a keresztyénségről a miniszterelnök és kabinetje

mint értékteremtő, értékmegőrző és értéknövelő tényezőről beszél. Annak is, hogy a kormány véget akar vetni az egyházi köntösben jelentkező emberi és egyéb jogokra buzgón hivatkozó lélek-kereskedelemnek. *Semjén Zsolt*, az egyházi ügyekért felelős új államtitkár teológiai doktor. Pontosan érzékeli, hogy mi a különbség a keresztyén életvitel és a lelkigondozás, illetve a keresztyénnek tűnő, valójában azonban azzal szöges ellentétben lévő „mutatványosdi” között. A Népszabadság június 26-i számában az államtitkár ezt nyilatkozta: „– Az egyházak történelmi minősítése nem a kormánytól függ. Ezt a döntést a történelem hozta meg. Meg kell nézni, hogy az évszázadok során melyik egyház milyen munkát végzett a nemzet érdekében. Nyilvánvaló, hogy ilyen szempontból a történelmi egyházak nem hasonlíthatók össze más, újabb vallási közösségekkel. Azonban a létszámukat tekintve a kisebb egyházak között számos olyan van, amelynek egyházi voltát senki nem kérdőjelezi meg. Ilyenek például az *ortodox egyházak*, az *unitáriusok* vagy a *baptisták*. Szó sincs arról, hogy az új kormány bármilyen vallási közösség szabadságát kívánná korlátozni. A vallásszabadsággal való visszaélést kell megakadályozni, mert a jelenlegi szélsőségesen szabálytalan helyzet erre kedvező alkalmat kínál. Ezzel egyébként nem teszünk mást, csupán az Európai Unió országainak jogrendjéhez, a strasbourgi bíróság döntéseihez, és az emberi jogi egyezményekhez igazítjuk a saját törvényeinket. A kisebb egyházaknak, vallási közösségeknek sem érdekük, hogy összemoshatóak legyenek olyan csoportokkal, amelyek kizárólag gazdasági tevékenységük leplezésére nevezik magukat vallási szervezeteknek.

Folytatás a 252. oldalon

A képen látható fajansz habán gyertyatartó *dr. Krisztinkovich Béla* (1887-1969) mérnök habán edény-gyűjteményéből került egyházunk birtokába a 60-as évek derekán vétel jogcímén. Azóta az elnök irodáját díszítő műkinccs. Nincs arról tudomásunk, hogy bárhol az európai gyűjteményekben lenne párja. Eredetileg az obeliszkyszerű forma csúcsát a Szentháromság Egy Isten ábrája zárta mint a gyertyaláng használatát lezáró önálló eszköz, de ez már a vétel előtt elveszett. A műalkotáson más kisebb sérülések nyomai is láthatók. A gyertyatartó szimbolikus részletei és reneszánsz díszítő elemei tükrözik a hutteri testvérek lelkületét, abból az időből, amikor Erdélyben már egyre szűkült az anabaptisták gyülekezeti szabadsága.

– SZÓ –

Ünnepi szám augusztus 20-ra

MEGJELENT

az anabaptisták Magyarországra érkezésének 475., a '48-as forradalom és szabadságharc 150., és a baptista misszió legutóbbi újjászervezésének 125., valamint az első TAHI KONFERENCIA 75., és az első BALATONFÖLDVÁRI KONFERENCIA 50. évfordulóján

A Balatonföldvári Bethesda Üdülő és Missziós Központ megnyitása

Dr. Almási Mihály egyházelnök ünnepi beszédét mondja. A képen (balról jobbra): dr. Szabó Zoltán, Mészáros Kornél, Berkes László (polgármester), Bálint Kálmán és Kovács Pál

Zászlódíszbe öltözött Balatonföldváron az új Bethesda Üdülő és Missziós Központ július 25-én szombaton. Dr. Almási Mihály egyházelnök, Berkes László polgármester egyházunk vezetőivel a népes gyülekezet társaságában átvágta a nemzeti színű szalagot, és megnyitotta az objektumot. Az eseményről a MTV 1-es csatornáján a Protestáns Örömhír aug. 2-án, a Kossuth Rádió pedig aug. 7-én számolt be. A következőkben elnök testvérünk képes beszámolóját közöljük.

Verőfényes napsütés fogadta mindazokat, akik a Béke hírnökben közzétett testvéri invitálásunknak engedve, július 25-én reggel Balatonföldvárra érkeztek. Amolyan családi megnyitót terveztünk azokkal, akik évek óta imádkoztak és dolgoztak Földvárért és Földváron, és azokkal, akik ez év januárja óta elvállalták, hogy a „hátramaradt dolgokat rendezik” – ahogy Bálint Kálmán testvér, az építkezés és szervezés új vezetője fogalmazott – Pál apostolt idézve. A színpompás épület, a zöld pázsit, a hófehér parkoló, a megmentett óriásplatánok, gesztenyék, fenyők és tuják társaságában, mintha csak egyházunk megújulásának szimbóluma lenne, az atyáink által 50 éve ugyanitt indított misszió szerves folytatása, és mégis teljesen új!

Kevesen hitték már közösségünkben, hogy lehet valamit kezdeni a sok éve használaton kívüli régi épületekkel és a félig kész, évekig gondozatlanul, elhagyatottan álló újjal. Egyre többen mondogatták – még közgyűlésen is –, hogy el kell adni az egészet. Semmi kilátás nem volt arra, hogy olyan pénzforráshoz jutunk, amely lehetővé teszi

Mészáros Kornél főtitkár igét hirdet

a befejezést. Egyházunk új vezetése két éve úgy döntött, hogy nem adjuk el a sok-sok lelki élményt nyújtó Bethesdát. Azért imádkoztunk, hogy az Úr rendelje ki a pénzt, és segítsen megtalálni azokat, akik vállalják a nehéz feladatot, a befejezést. Mindkét imádságunk meghallgattatott, hisz a tervezettnél 35 millió forinttal magasabb áron sikerült el-

adni a lakatlanul pusztuló Tapolcsányi úti szemináriumi épületet, amelyre korábban évekig nem volt vevő, másfelől pedig a Béke hírnökben közzétett felhívásra jelentkezett egy pályázó, Bálint Kálmán testvér, a balatonszemesi gyülekezet elöljárója. Testvérünk nagy szervezői tapasztalattal rendelkezik, hisz mint városgazda dolgozik Szemesen. Az Építési és Beruházási Bizottság javaslatára a Szövetségi Tanács őt és családját bízta meg a munkával. Ennek eredményében gyönyörködhet mindenki, aki Balatonföldvárra utazik pihenni, de azok is, akik részt vesznek a minden vasárnap 10 órakor kezdődő istentiszteleteken, vagy a minden csütörtökön megrendezett közösségi esten.

A megnyitó istentisztelet Dr. Almási Mihály testvér imájával kezdődött. Az elnök testvér üdvözölte Berkes László polgármestert és a gyülekezetet. Ez-

után az igehirdetés következett. Mészáros Kornél főtitkár a bibliai Bethesdáról szólt, kiemelve, hogy a balatonföldvári Bethesda – a hagyományokhoz híven – lelki-testi felüdülést kíván biztosítani, ez azonban csak akkor valósulhat meg, ha Jézus Krisztus itt lesz közöttünk.

Nagy örömünkre a székesfehérvári énekkar néhány énekkel szolgált. Meghallgattunk egy csellósólist. Köszönjük Tóka Szabolcs orgonaművész testvérünknek és társainak a lelkes szolgálataikat.

Almási testvér ismertette a földvári két épület történetét. Szólt arról, hogy nagy öröm épp ebben a jubileumi évben használatba venni őseink örökségét. Többek között a következőket mondta:

Az ünneplő gyülekezet egy része (előtérben a TV munkatársai)

(folytatódik a 259. oldalon)

Az erős fundamentumon szilárdan állj! (2 Tim 2:19-22)

Az élet egyik nagy parancsa az építés. Építeni annyi, mint élni. De vajon hová, mire és miből építünk? Velence vízre, Nápoly tűzhányóra, Amszterdam mocsárra, Cezarea temetőre épült. Mi milyen talajon, milyen anyagból építjük lelki házunkat?

A fundamentum a háznak, templomnak az az elrejtett része, amelyre az egész felépül. Nemcsak a látható dolgoknak, hanem a láthatatlanoknak is van fundamentumuk. A keresztyén ember életét az Ige nagyon sokszor épülethez, templomhoz hasonlítja (1Kor 3:16, 1Pt 2:5). Megváltónk a hegyi beszéd végén így szól: „*Aki tehát hallja tőlem e beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házat...*” (Mt 7:24).

Keresztyén életünk fundamentuma Jézus Krisztus. Őrá épül fel minden. E fundamentumnak – Pál bizonyágtétele szerint – van pecsétje, biztosítéka. Van hiteles ismertetőjele, amelyből meg lehet tudni, hogy valaki valóban a Krisztusra mint egyetlen fundamentumra épített. Ennek a felirata: „*Ismeri az Úr az övét...*”

Ennek alapján bizonyosak lehetünk abban, hogy Istent nem lehet megtéveszteni. Az megtörténhet, hogy valaki embereket megtéveszt, mert az alap nem látható. Az embereket félre lehet vezetni, de Istent nem. Ő ismeri az övét. Jézus Krisztus mondja magáról: „*Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet...*” Ő ismeri életünket, örömlünket, bánatunkat, könnyhullatásainkat, gondolatainkat, érzéseinket.

Ebből azután egyenesen következik az is, hogy aki Isten nevét vallja, aki Krisztust Megváltójának hirdeti, annak el kell szakadnia mindenféle hamisságtól. Krisztus és a hamisság (gonoszság) nem férnek össze. Amikor Zákeus megtért, el kellett hagynia minden hamisságot, mások megkárosítását. Anániást és Szafirát azért sújtotta az Úr halállal, mert megismerték ugyan Jézus Krisztust, vallották az ő nevét szájukkal, de nem szakadtak el a gonosztól. Megcsalták a Szentlelket, hazudtak a Szentlélek ellen. Aki Krisztus nevét vallja, de megmarad a hamisságban, az a legszörnyűbb ítéletet zúdítja magára. Álljunk el a hamisságtól, szakadjunk el mindenféle bűntől!

A keresztyén élet, a keresztyén gyülekezet olyan, mint egy nagy ház. Ebben a házban mindenféle edény található. Arany, ezüst, porcelán, fajansz, zománcozott, fa, cserép. A különféle alakúra, nagyságúra készült edények

rendeltetése is különböző. Nem mind-egyik szolgálja ugyanazt a célt, de mindegyiknek ugyanaz a feladata, hogy szolgáljon.

Krisztus gyülekezetében sem végezhet mindenki egyforma szolgálatot. Nem mindenkinek ugyanaz a feladata. Az azonban biztos, hogy Krisztus minden követőjének, a hívó gyülekezet tagjának van valamilyen szolgálata, és Urunk mindegyiket kedvesen fogadja; öröme telik gyermekei buzgó szolgálatában. Ő éppúgy szívesen fogadja az igehirdetést, mint az imaház rendbentartásának, szegények, betegek meglátogatásának, megsegítésének szolgálatát. Éppoly kedves előtte a magatehetetlenek imádsága, mint az imaóra-vezető, az énekarvezető, az orgonista és az énekesek szolgálata.

Mit kezdünk azokkal az edényekkel, amelyek közönséges használatra (gyalázatra) valók? Ezek is nagy házban vannak. A gyülekezetben? Hiszen a hívők gyülekezetének minden tagja megtért, újjászületett egyén – mondhatná valaki. Ez a cél, ez az eszményi, de sajnos, nem egészen így van. Már az őskeresztyén gyülekezetben is voltak Anániások, Szafirák, Démások, ércműves Sándorok... A legjobban gyümölcsöző fákön is akadnak száraz ágak. De vajon dicsőség-e száraz ágnak lenni, Anániásként, Démásként, fekélyként éktelenkedni a Krisztus testén?

Mit mond az Ige? „*Ha valaki magát ezektől tisztán tartja, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.*” Itt nem csupán arról van szó, hogy a különféle bűnöktől távolodjunk el, hanem a gyülekezetben meghúzódó tisztátalan életű, valamint tévtanításokat hirdető egyénektől is óvakodnunk kell. Az ilyenek vagy megtérnek, vagy kiesnek a gyülekezetből. Lehet, hogy egy ideig meghúzódhatnak, kicsúsznak a gyülekezeti fegyelem hatása alól, és végzik a maguk romboló munkáját. Addig is, amíg meg nem oldódik helyzetük, óvakodnunk kell rossz hatásuktól.

Ha szilárdan állunk az erős fundamentumon; Jézus Krisztus a mi életünk alapja, s erre a szilárd alapra aranyat, ezüstöt, drágakövet építünk, Istenünk által megbecsült, emberek számára hasznos, az Isten országát építő, hívő emberek lehetünk. Törekedjünk erre, s Urunk legyen ebben segítségünkre!

Nagy János

Meghívó

Augusztus 20-án – amint arról már többször hírt adtunk – jubileumi ünnepi konferenciát tartunk Tahiban.

Az ismert történelmi évfordulók mellett (475 év, 150 év, 125 év) nem közömbös számunkra, hogy **75 évvel előtt volt az első Tah-i Konferencia.**

Szeretnénk méltóképpen emlékezni erre is. Szeretettel kérjük a gyülekezeteket és egyházunk alakulatait, hogy zászlóikat hozzák magukkal!

Értékeljük nagyra, ha az Úr egészséget és erőt adott nekünk arra, hogy együtt lehessünk, és vállaljuk a fáradságot a közösségben megtapasztalható áldásért. Vannak olyan gyülekezetek, ahonnan a testvérek külön busszal jönnek. Hozzanak magukkal Bibliát és énekeskönyvet, és hozzunk magunkkal áldásokra vágyakozó, megüresedett, tiszta szívet!

Testvéri szeretettel:

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

DR. GEORGE W. SABLER, a Nemzetközi Baptista Szeminárium (Rüschlikon, Prága) első elnöke (1939-1957), a Déli Baptista Szövetség külmisziói főtitkára, aki már a II. világháború előtt járt hazánkban, és nemzetünknek éppúgy, mint lelki közösségünknek áldozatkész barátja volt. Mint ügyvezető igazgató állt az intézet élén (1949-50-ben), akkor hívta vendégszolgálatra **dr. Haraszi Sándort** Svájcba. Addig is szívesen támogatta intézményeinket (Teológiai Szeminárium, Diakonissza Intézet, szeretetházak, Tah-i-tábor, Bethesda Otthon – Balatonföldvár). Ennek mértéke jóval meghaladta más kelet-európai államok segélyezésének keretét. Ezt azért tette, mert úgy ítélte meg, hogy hazánkat és testvériségünket érte a legsúlyosabb háborús veszteség a szomszédos államok gyülekezetei közül.

– szó –

(folytatás a címlapról)

– Ha csakugyan van ilyen csoport, akkor azt a bíróság a jelenleg érvényes jogszabályok alapján is törölheti az egyházak nyilvántartásából. A törvénytelenések büntetésére pedig ott a Btk.

– A bíróságoknak az egyházak nyilvántartásba vételekor nincs módjuk megvizsgálni, valóban vallási szervezet kéri-e a bejegyzést. A későbbiekben már nagyon nehéz közbeavatkozni. Különösebb hozzáértés nélkül is belátható, hogy meglehetősen abszurd az a jogszabály, amely szerint a katolikus esztergomi érsek, a református zsinat lelkészi elnöke és – teszem azt – a boszorkányszövetség főboszorkánya ugyanolyan közjogi státusban van.”

Való igaz, „az egyházak történelmi minősítése nem a kormánytól függ”. Ami a történelmiséget illeti, ez igen egyszerű kérdés. Vagy van történelme – mondjuk 100 esztendő – az egyháznak, vagy nincs. Az anabaptisták 475 évvel ezelőtt kezdték meg missziójukat Magyarországon. Ez bizonyára elegendő lenne a történelmiséghez, mégsem az, mert nem vagyunk népegyház. Ugyanaz mondható el pl. az ortodox egyházakról vagy éppen a unitáriusokról. Fogalomzavar!

És most nézzük a hasznosságot! Egy kis történelmi egyház, mint a baptisták (ez persze csak Magyarországon igaz, hisz világviszonylatban a baptisták a legnagyobb protestáns egyház), nem tehetett annyit a hazáért, mint egy nagy történelmi egyház. A kérdés az: Tett-e annyit, amennyi a létszámából következően elvárható, e tekintetben kiállja-e

a próbát más történelmi egyházak mellett?! Anélkül, hogy kérkednénk, megállapíthatjuk: Igen. Gondoljunk csak a habán (baptista) kézműves kultúrára, arra, hogy neves fejedelmek (pl. Bethlen) udvarában anabaptista tudósok, háziorvosok dolgoztak, vagy arra, hogy a leghíresebb Corvinák mellett őrzik könyvtáraink az anabaptista kódexeket. Példaként említhetjük azt is, hogyan jártak közben magyar baptista vezetők a brit miniszterelnöknél az ugyancsak baptista Lloyd George-nál, az országcsontkítás megakadályozása érdekében, vagy gondoljunk arra, milyen módon kapta meg Magyarország – baptista közvetítéssel – Jimmy Carter amerikai elnöktől a legnagyobb kereskedelmi kedvezményt, vagy hogy közel 5 esztendő csendes diplomáciai lépések következtében hogyan kaptuk vissza a királyi koronát és a koronázási ékszereket, vagy épp napjainkban milyen lépéseket tettünk és teszünk amerikai kormánykörökben népünk érdekében. És akkor nem is említettük az evangélizációs, kulturális, karitatív, oktató és egyéb munkáit, amelyek lételemei egyházunknak.

Valóban nem a kormánytól függ a történelmi minősítés, azonban – úgy véljük, hogy – a kormány éppúgy, mint a média, igen sokat tehet a helyes tudat és értékrend kialakítása érdekében, ami alatt azt is értem, hogy sokat tehet – ahogy tervezi is – az „álegyházak” ellen, ezzel is segítve az értékteremtő egyházak, nagyok és kicsik munkáját egyaránt.

Mi magunkat történelmi egyháznak tartjuk, a fentiek alapján is. Szerintünk

Magyarországon vannak: történelmi nagyegyházak, történelmi kisegyházak, történelmi hitfelekezetek (hitközségek); amelyek lehetnek keresztyének vagy nem keresztyének... és sajnos vannak destruktív szekták, amelyek mérhetetlen lelki-szellemi – és anyagi kárt okoznak áldozatuknak, éppúgy mint a társadalomnak.

Európaiságunk – ahogy dr. Semjén Zsolt is megjegyzi – egyáltalán nem azzal erősödik, hogy egyháznak fogadunk el olyan – olykor néhány száz fős – csoportot, amely az üzleti siker érdekében jegyeztette be így magát, bár nyilvánvalóan kártékony tevékenységet folytat.

Ebben az évben ünnepli a Magyarországi Baptista Egyház a hamar vértanúsorsra jutott, 475 éve kezdődött magyar anabaptista missziót. Két éve ünnepeltük az újjászervezés 150. évfordulóját. Az idén ünnepeljük a harmadik újjászervezés 125. évfordulóját. És ünnepeljük nemzetünkkel e hazában és határainkon túl a '48-as forradalom és szabadságharc 150. évfordulóját. Fejet hajtunk elődeink, a mártírok és hősök emlékének.

Hálát adunk Istennek az új kenyérért, melyet érdemünkön felül bőségesen adott meg ebben az évben is.

Azért imádkozunk, hogy népünk vezetői Istentől kapott bölcsességgel kormányozzák országunkat, azért, hogy első törvényeink szellemében folyják az alkotmányozó munka.

Isten óvja Népet, Isten óvja Egyházát, Isten óvja Magyarországot!

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

A Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség választmánya, Tahí 1933, (Kérjük azokat a testvéreket, akik fölismerik a képen látható személyeket, küldjék be a névsort szerkesztőségünkbe. Azok, akik a legtöbb testvért fölismerik, értékes jutalomban részesülnek.)

A jubileum jegyében Tahiról

Missziók 3. újjászervezésének 50. évfordulója 1923-ban volt. Az évforduló kapcsán alapította Somogyi Imre A Kürt című ifjúsági lapot. A jubileumi eseményekkel az 1924. július-szeptemberi szám foglalkozik. A színes borítójú 30 oldalas A/3-as méretű remekül szerkesztett lapban 54 egyház- és ifjúsági vezető testvér fényképe található. Az első országos Tahiban rendezett baptista ifjúsági konferenciáról számos kiváló fotó is készült, és került a lapba. A cikket Kemény Arthur főtájtár írta:

„A magyarországi baptista ifjúság, amely alig fél éve, hogy a szövetségbe tömörült, az Úr kegyelme folytán már egy országos ifjúsági konferenciáról is beszámolhat.

A tábor – gyönyörű kilátással Tótfalura, a Szentendrei szigetre és a távoli háttérben Vádra – az erdőkoszorúzza tahii hegy lejtőjén, az ún. „Ugró fennsík”-on terül el. A három barakk előtt nagy tisztás, míg közvetlen mögötte zöldellő erdő. Az egész olyan vonzó, olyan vendégmarasztaló a melegen tűző nap hevében. S a fák árnyában oly ünnepi, oly templomi a hangulat...

Elszállásolás végett megtörténik a „népszámlálás”. Eredmény: 150 nő és 126 férfi. Ezután minden barakk, illetve sátor parancsnokot kap.

Az erdei tisztáson tartott előadások önkéntelenül is a hegyi beszédet juttatták eszünkbe. De meg is volt a hasonlóság. Mert mint ott, úgy itt is nagy tömeg hallgatta az előadást.

Konferenciánk nivóját tartalmas előadásokkal nagyban emelték meghívott kedves vendéglőadóink. Jól esett éreznünk megértő vonzalmukat ifjúsági mozgalmunkkal és különösképpen konferenciánkkal szemben. Előadásaik rávilágítottak arra, hogy munkatársakra találtunk egymásban. Megállapítottuk, hogy közös a célunk, ugyanaz az Urunk, egyforma nagy a munkakedvünk, no meg a munkaföldünk is.

Vendéglőadóinkul: *id. Victor János* nyug. igazgató urat, a Vasárnapi Iskola Szövetség egyik vezérfőfiát, nagytiszteletű *Tildy Zoltán* tótfalui ref. lelkész urat, *Répay Dániel* áll. tanítóképző intézeti tanár urat és *dr. Kiss Ferenc* egyetemi magántanár urat tisztelhetjük.

Rajtok kívül megtisztelték még megjelenésükkel: *dr. Kiss Ferencné*, *Szagri József* ócsai polg. isk. igazgató, a kerületi csendőrpaparsnok százados úr és még többen mások.

Konferenciánk testvéries, mond-

hatnám családias jellegének tulajdonítjuk, hogy oly otthon érezte magát mindenki Tahin. Merem állítani, hogy nem volt senki, aki el ne határozta volna magát már most a jövő konferenciára is. Ezt pedig onnan következtetem, hogy amikor Tildy nagytiszteletű úr beszéde folytán fellelkesítettünk, volt bátorságunk egy konferenciái célokat szolgáló ifjúsági telekre pénzt összeadni, illetve jegyezni.

Bár a konferenciái napoknak minden része bírt valami vonzó erővel, mégis a legnagyobb előszeretettel az esti tábortűzet várta mindenki. Szép is volt az! A lelkesedéstől amúgy is piros arcok a fel-felcsapó rőzseláng fényétől még pirosabbak lettek... Az esti tábortűzek a szabadelőadások helye és alkalmi voltak. Sok kedves előadással örvendeztették meg itt egymást testvéreink.

A tábori iroda – mint a XX. századnak multhatatlan kelléke – a gazdasági hivatal előtt állott mindig munkára készen, legtöbbször munkában. Mintegy 55 helyről 555 nevet jegyzett fel és látott el tábori jeggyel és jelvénnel. A számadások lezártakor pedig bámulatos forgalmat mutatott ki.

Az iroda nélkülözhetetlen sokszorosító gépe: az opalograf sem hiányzott Tahiból. Már a második napon üzembe kellett helyezni. A nyomtatványok készítésében alulírottak régi munkatársai, *Kovács Lajos* testvér segédkezett.

Az étkezés harctéries, mindazáltal katonás lefolyású volt. A rend érdekében csak négyes sorokban volt szabad megközelíteni a konyhát.

Az Úr konferenciánk legnehezebb tiszttségére, a tábori parancsnokságra is rendelt megfelelő embert Somogyi Imre szerkesztő testvérünk személyében, ki katonás fellépésével és öblös hangjával mindenütt és mindenkor érvényt szerzett a közrend érdekében hozott napi parancsainak. Fáradhatatlan volt az intézkedésekben. Mindenütt ott volt. Egyike volt az első felkelőknek és az utolsó lefekvőknek. Isten különös áldása kíséri őt és munkáját. Legyen továbbra is vele, és ő mi velünk mindvégig! – kívánjuk.

Külön elismerésünket kell nyilvánítanunk a tahitótfalui gyülekezet vezetőjének, *Kosztán M.* testvérnek és a gyülekezet tagjainak. Megvalljuk, igen jól esett tapasztalnunk az ifjúsági ügy iránt tanúsított megértő rokonszenvüket. Az isteni gondviselés után tót-

falui testvéreink vendégszeretetének, szíves közreműködésének és bőkezű adakozásának köszönhetjük azt a nagy erkölcsi és anyagi sikert, mellyel első országos konferenciánk Tahiban zárult. Hogy többet ne említsünk, az ő ponyváik és szalmakötegeik nélkül tancstalanul álltunk volna a megkét-szereződött hallgatóság elhelyezését illetően.

Tábori őrség is volt. Nappal a Ge-deonisták, éjjel pedig a sátrak férfi lakói adták az őrséget. Az őrség – a tábor területén cirkálva – minden gyanúsán viselkedőt igazolásra szólított fel és főként a tábort elhagyni készülőkkel szemben nem ismert pardont. Nem lehetett sem ígéretekkel, sem tekintélyt eláruló nagy szakállal megvesztegetni őket. Még *Udvarnoki* és *Csopják* testvéreket is elfogták mint szökevényeket! A testvérek Tótfalun levő szállásaikra akartak menni az első este, azonban az őrségnek nem tudtak „kintlakhatási engedélyt”-t felmutatni, és így a vett parancs értelmében „bekísérték” őket...

Este 10 órakor az őrségen kívül mindenki köteles volt fekhelyét elfoglalni.

A részletes program is igen tanulságos, ezt azonban itt nem közöljük. A cikk zársorai:

A búcsúünnepélyen *Csopják Attila* testvér olvasta fel „Szép akarok lenni” című elbeszélését, majd *Steiner István* testvér tartott előadást: „Ha még egyszer 20 éves lehetnék” címen.

Mindennek elérkezik egyszer a vége. Így a konferenciának is. Addig mosolygó arcok, ragyogó szemek – a hajón, minél inkább távolodunk Tahitól, annál inkább komolyodnak, fátyolosodnak... Többen szemüket dörzsölik, mintha álomból ébrednének... S valóban, Tahi álom, szép álom minden résztvevőnek!

A jó Isten segítségével az idén megkezdhattuk a nevelő ifjúsági konferenciák sorát. Reméljük, hogy jövőre a másodikat, 1926-ban pedig már a harmadikat fogjuk megtartani.

Tudom, hogy jövőre is ott leszünk mindnyájan, azért csak így búcsúzom: „A viszontlátásra!”

Így zárul a 75 évvel ezelőtt írott színes beszámoló. Mi is azt mondjuk: Viszontlátásra Tahiban az idén, a 75. jubileumi konferencián! Mindenkit szeretettel várunk!

Dr. A. M.

Missziós körutak

Hétköznapi bibliaóra résztvevői Pestlőrincen

Istennek legyen hála, gyülekezeteink missziója a nyári időszakban sok területen felélénkült. Örülünk annak, hogy Tahiban sok száz fiatal nyer lelki-teszt felüdülést. Igyekszem minden héten felkeresni a táborot. Jó tapasztalni, hogy a gondnokháaspár – *Uzonyi* testvérék – szívvel-lélekkel azon fáradoznak gyermekeikkel együtt, hogy mindenki, aki a táborba jön, jól érezze magát. A csoportvezetők nagy felkészüléssel tanítják és látják el gazdag programokkal az oda érkezőket.

Másik fontos missziós lehetőségünk a Sátormisszió. Itt is törekszem arra, hogy mindehova eljussak, ahol a sátrat felverik. Tapasztalom és hallom, hogy mindenütt hatékony módon érik el testvéreink az utca emberét, azokat is, akik nem járnak templomba. Jó szolgálatot tölt be a Jézus hív téged énekgyűjtemény (*ifj. Pátkai Imre* zongoraművész összeállításában), melyet az idei Sátormisszió számára adtunk ki. A két sátormester (*Tóth Ernő* és *Jakab Péter* testvér) szolgálata minden szempontból nélkülözhetetlen! Jó lelkiütem, szeretettel végzik a sokszor nem

könnyű munkát, és oldják meg a megoldhatatlannak látszót is!

Jó néhány gyülekezetbe is alkalmam volt eljutni. Országunk kicsi, de hosszú órákba kerül egy-egy távoli

Szalonna sütés a pestlőrinci imaház udvarán

gyülekezet elérése. Fárasztó, mégis megéri találkozni kicsi, melegsívű gyülekezetekkel. Látni a rendezett imaházakat, az egyszerű, nem hivalkodó

lakásokat, a szeretetből fakadó áldozatok eredményeit. Sajnos elnépteledett és elhanyagolt területek is vannak, de közösségünk nem jutott és nem is fog koldusbotra jutni. Segítsük egymást, a gyengéket, és fogjunk össze az evangéliumi terjesztésnek szent ügyében. Az idő kevés, Jézus hamarosan visszajön! Használjuk ki a kegyelem drága idejét!

Pátkai Béla
missziói titkár

Azt már mindenki tudja, hogy ha augusztus 20., akkor Tahi!

Nem csak a fúvószena hangzik szépen a táborban, hanem az énekkarok (főleg, ha összevont) szolgálata is. Ezért kérjük, hogy buzdítsák egymást

mindazok, akik gyülekezeti énekkarban szolgálnak, hogy szervezetteren jöjjenek, és csatlakozzanak a Nagy Énekkarhoz. *Kovács Pál* presbiter testvér, a BBMk alelnöke várja a jelzéseket, hogy megfelelő mennyiségű éneklapot tudjon előkészíteni. Milyen csodálatosan hangzik egy 5-600 tagú énekkar éneklése!

A délelőtti program (istentisztelet, úrvacsora) gazdag áldásokat rejt magában. A déli program (vendégljük meg egymást!) gyarló testünk szükségét elégíti ki. De mi lesz délután? Valami lesz! Még nem volt olyan, hogy semmi sem lett volna! Mindent nem árulunk el, de a büfé nyitva lesz (fagyit is lehet venni), sok kötetlen program, játék, sport, beszélgetés, és lesz kötött program is, de nem kötelező jelleggel!

Elkészült a Billy Graham Videotéka forgalmazásában: A tékozló fiú

(folytatása a 255. oldalon)

Pátkai Béla missziói-titkár az érdeklődők gyűrijében – Tarpa

A magyar baptista misszió emlékeiből

Missziótörténelmünk korai időszakára és nemzeti jellegére nem lehet a mai körülményekből kiindulva következtetnünk, de hithőseinkről feltétlenül példát vehetünk. Néhány pontban foglaljuk össze tanulságos szellemi örökségünket a közösség 150 éves felekezeti történelmének vetületében, és szilárd bibliai magatartásunk emlékeit a változó korszakok függésében.

Magyarnak tartották magukat.

Rottmayer János, Novák Antal, Meyer Henrik.

A szabadságharc előtt megjelenő baptista misszió merőben más viszonyok közé került, mint amilyenekkel ma találkozunk. Az akkori társadalomban leginkább szembeötlő különbség nemzeti jellegű volt: a német nyelv túlsúlya. Az a kevés, amit Rottmayer János kezéből írott emlék formájában megvizsgálhatunk, olyan magyarságot bizonyít, aminek mind az eredete, mind az iskolázottsága német, bár a levelek szerzője magát feltétlenül magyar embernek tartja. Valószínűleg a családjában is németül beszélhettek, és ritkán szólt a nyelvünkön. A gyermekei később mégis jobban tudtak magyarul. János fia mint a bécsi prédikátor sokszor segítette hazai misszióinkat. Mária pedig Csopják Attila felesége volt.

A XIX. sz. második felében a magyarság nemzeti öntudata fokozatosan erősödött az osztrák elnyomás ellenére. A kiegyezés után polgári réteg alakult ki. Fejlődik, iparosodik, és gyorsan gazdagodik a főváros. Sok munkaalkalmat teremt a fejlődés, de csak a magyar nyelvű tömegben találunk munkát. Nem véletlen, hogy az első hitvallóink 1846 és 1873 között valamennyien iparosok vagy alkalmazottak. Szükségessé válik a magyar nyelv használata. A nemzettudat növekszik, megerősödik, mégis egészen más a tartalma. Csak egyet említsünk: többségében legitimisták – azaz jobban ragaszkodnak az uralkodóhoz, mint a két világháború között.

Rottmayer János és Novák Antal mint bibliaterjesztők a misszió történelmében élő láncszemet képeznek 1846–1873 között; illetve az utóbbi évvel induló, és mai napig állandósult missziós mozgalom – vagy inkább későbbi intézményesült egyház – kategóriája között. Az 1873. március 6-án Budapestre érkező Meyer Henrik munkája ugyanis eredményeket ért el, míg Rottmayer és társainak munkája a

Habsburg abszolutizmus idején megszűnt, azaz erdélyi helyszínre települt át. Meyer önéletrajza, mint egyetlen forrás, azt erősíti, hogy előtte baptista hívó nincs Budapesten. Valami gyenge fényt mégis képezhettek: *Hornung István*, az asztalos, aki Meyer első összejövetelei helyiségeihez padokat segít készíteni, és talán még egy lakatos, *Kobura Emmánuel*. „Nazarénusnak” tartották *Kropcsék Jánost* (később Kornya Mihályt is!). Egy református lelkész írja, hogy a vízimolnár Rákoskeresztúron halt meg. A „keresztény katolikusok”, nazarénusok és „Krisztus követői” (baptisták) mind a vádlottak padjára kerülnek hitükért az osztrák pesti katonai bíróság előtt, bár a hatalmas eredménytelenül küzd ellenük.

Az 1848-as forradalom és szabadságharc nagy próbatétel volt az éppen csak megjelent gyülekezetre. Rottmayer János asztalos műhelyében késő este imaórákat, vasárnaponként pedig istentiszteleteket tartottak, de ez a kis közösség nem jutott nagy eredményre. A háborús események a Rottmayer családot, és a műhelyből át sem alakított imaterem látogatóit megrettentették. Pincébe menekültek, különösen akkor, amikor Görgey csapatai a várat ostromolták, a várvédő osztrákok pedig a pesti oldalt nehéz ágyúikkal lötték. Ezt túléltek, de ezután árgus szemekkel leselkedtek utánuk a német rendőrség besúgói. *Vojka János*, egy másik, Hamburgban megtért asztalos a zaklatásokat nehezen viselte, és kivándorolt Skóciába.

Sokszor kiemeltük Meyer Henrik önéletrajzából fontos vallomásait, melyek ellensúlyozzák a „németesítő baptista prédikátor” vádját. Memoárjában ott írt egy jellemző mondatot, ahol a nemzetiségi vitákat tárgyalja: „Én is lelkes magyar vagyok!” Arra is találhatunk példát a 90 lapos önéletrajzban, ahol a bajoskodásait jegyzi le és rója fel a magyarság számlájára. Volt benne tehát rokonszenv és keserűség népünk iránt. Néha odafigyelt a beszédünkre, megjegyezte a sokszor ismételt kifejezéseket, sőt egy ideig iskolába járt, hogy tanulja a nyelvet. Megtanulni azonban nem volt elég ideje. Az új evangéliumi életforma német nyelven terjedt. Német nyelvet használtak, de mégsem voltak osztrákok.

Szebeni Olivér

Amerikában óriási sikert aratott, és ami ennél több, kitűnően használható az evangélizációban – főleg fiatalok között. Mivel kis példányszámban engedélyezték a kiadását, ezért nem vásárolható meg, de Tahiban 10 kazetát kisorsolunk. Mindez délután lesz!

Vizontlátásra augusztus 20-án Tahiban!

Pátkai Béla

Tahis élmények

1998. július 18-24. immár másodízben vehettem részt a Tiszántúli Misszió-kerület tahis gyermekhetén mint táborvezető. A múlt évi alkalomra is örömmel emlékezem, de ez a mostani rendkívüli volt.

Már a táborba érkezésünk estéjén a Szentlélek jelenlétével átitatott légkörben adtunk hálát kicsinyek és nagyok az út során megtapasztalt mennyei oltalomért. 90 gyermek és mintegy 30 felnőtt vett részt az egyhetes alkalmon. Öröm volt számomra, hogy a felnőtt résztvevők között gyermekeiket elkísérő, nem hívó szülők is voltak. Nem egyszer láttam őket sírni az esti evangélizáció alatt. Rájuk gondolva azért imádkozom, hogy az Úr vigye teljességre azt amit elkezdett bennük.

Mély benyomást tett rám a vasárnapi iskolai tanítók szakmai hozzáértése és lelkisége. Egyhetes munkájuk gyümölcse az utolsó esti evangélizáción mutatkozott meg, amikor kb. 20-25 gyerek és néhány felnőtt lépett a szószerk elé, vallva ezáltal, hogy szükségük van kegyelemre és bocsánatra. Szervezők, tanítók és lelkivezetők az esti alkalom után elvonultunk az ebédlőbe hálát adni. Könnyeinkkel küszködve dicsértük az Urat. Valamennyiünkben tudatosult, hogy ezt csak Isten végezhette, nekünk pedig megengedte, hogy közelről szemléljük megnyilvánuló szeretetét és hatalmát. Ez a szolgál jutalma és öröme.

Ami az ellátást illeti, egész héten át bővölködtünk. A gondnok testvér és munkatársai valóban gondoskodtak arról, hogy ne érezzünk hiányt. A tiszántúli tahisok nevében szeretném ezúton is kifejezni elismerésemet és köszönetemet odaadó szolgálatukért.

Mostanság gyakran esik szó arról, hogy baptista népünk érzelmileg elszakadt Tahitól. Ami engem illet, én egyre inkább kötődöm érzelmileg Tahitáborhoz.

Lukács János

Duna-parti Teológiai Szeminárium a 30-as években

Az 1906-ban alapított Baptista Teológiai Szeminárium új otthonát kapott 1925-ben, a Margit-rakparton, az Országházzal szemben. 1944-ben az épületet találatok érték. Fényképünk az 1930-as években készült. A lépcsőkön látjuk A KÜRT című baptista ifjúsági folyóirat kiadóját, *Kemény Artúrt* és szerkesztőjét, *dr. Somogyi Imrét*. Mindketten római katolikus papjelöltek voltak ifjúkorukban – és a Baptista Teológiai Szeminárium tanárai lettek. Előttük *Kemény Artúrné Udvarnoki Margit*. Jobbról, ingujjban a Szeminárium alapítója és igazgatója, *Udvarnoki András* közeledik. A rózsakertet a hallgatók gondozták.

Kemény Artúr (1896-1938) a gyulafehérvári római katolikus teológiáról, *Somogyi Imre* (1894-1951) a scheibbsi (Ausztria) kapucinus zárda noviciátusából lépett ki, és besorozás után a háborús frontokra kerültek. Az 1914-18-as világháborút végigszolgálták, utána lettek baptista hívők. *Kemény Artúrt* 1919-ben, *Somogyi Imrét* 1922-ben merítette be a képünkön is látható *Udvarnoki András* lelkipásztor. *Kemény* és *Somogyi* jó barátok és nagyon tevékeny munkatársak voltak a baptista közösségben.

dr. Somogyi Barnabás

Szemle

„Sokasodnak az egyházi egyezmények” címmel a *Magyar Hírlap* július 21-i számában jelent meg egy cikk *Neumann Ottó* tollából az egyházügyi titkárság legsürgősebb feladatairól. Az egyházfinanszírozással és az ingatlanok felgyorsított tulajdon-rendezésével foglalkozik az írás, majd így folytatódik: „Az új titkárság másik sürgős tennivalója, hogy a „vatikáni egyezményhez” hasonló állami megállapodásokat kössön a többi jelentős magyarországi egyházzal is – tudtuk meg *Semjén Zsolt*tól. A református, az evangélikus egyház, a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége (Mazsihisz), továbbá a baptista és az ortodox egyház szerepel a potenciális szerződő felek között.”

Itt jegyezzük meg, hogy egyházunk elnöke *Dr. Almási Mihály* június 2-án kereste meg levélben *dr. Orbán Viktor* miniszterelnököt. Ismertette egyházunk történetét, múltját és jelenét, missziói és karitatív tevékenységét, valamint nemzetközi kapcsolatait. A levél mellékletét képezték azok a könyvek és dokumentumok, amelyek bizonyítják, hogy egyházunk milyen módon tett meg mindent népünk, nemzetünk érdekében – testvéri kapcsolatait fölvonultatva pl. *Jimmy Carter* amerikai elnöknel a legnagyobb kereskedelmi kedvezmény elnyeréséért, a korona és a koronázási ékszerek visszaszolgáltatásáért, vagy a mai amerikai adminisztrációnál, melyben az elnök, az alelnök, a képviselőház elnöke, és mintegy 70 képviselő ill. szenátor is baptista – nemzetközi céljaink, a határon túli magyarság segítése, és egyéb fontos célok elérése érdekében.

– Scriptor –

Felhívás

A Bethesda Üdülő és Missziós Központban könyvtárat és videotékát szeretnénk létesíteni.

Kérjük azokat a testvéreket, akiknek egy-egy jó könyvből vagy videokazettából van másodpéldányuk – és szívesen ajándékoznák missziós célra –, küldjék el Balatonföldvára (Bethesda, 8623 Bföldvár, Spur István u. 21.)!

Azok a lelkipásztor testvérek, akik autóval jönnek a konferenciára, esetleg el is hozhatnák a gyülekezetekben összegyűjtött könyveket.

A Bethesda történelmét feldolgozó kiállítás készül az új épületben. Ehhez szívesen fogadunk régi fényképeket. A képekről másolatot készítünk, az eredeti példányt visszaküldjük.

A Bethesda „napirendjéből”

Balatonföldváron a csoportvezető lelkipásztorok minden reggel 9 órakor imaáhitatot tartanak. Minden este 1/2 8-kor esti áhitat van.

Minden csütörtökön este 1/2 8-kor közösségi est a vendégek szolgálatával. Minden vasárnap délelőtt 10-kor istentisztelet.

A csütörtöki és a vasárnapi alkalmakra minden közelben üdülő testvér és érdeklődőt szeretettel várunk.

Köszönetnyilvánítás

A Dorkász Alapítvány korábban ágyakkal segítette a Bethesdát (ezek Tahiba kerültek), most pedig egy elektromos orgonával. Köszönjük az alapítványnak és *Mónus Dániel* lelkipásztor testvérnek! Az orgona már a megnyitón szép szolgálatot tett. *Tóka Szabolcs* testvér játszott rajta.

(Dr. A. M.)

Országos lelkipásztori konferencia Balatonföldváron

Amint azt a lelkipásztor testvérekkel küldött körlevélben közöltük, újra a sok áldott lelkipásztor konferenciája helyszínén, Balatonföldváron tartjuk az idei találkozót augusztus 24-27-ig. A részletes programot hamarosan megküldjük. Az új Bethesda Üdülő és Missziós Központ a régi szeretettel várja a lelkipásztorokat testi-lelki felüdülést kínálva.

A szövetség vezetői

Isten karjain hordoz

„Ha az alkony mély csendjében Eltűnik a napsugár, A szívemben sokszor érzem: Az Úr hálaszómra vár. Ki a napot fönn az égen Csodás módon hordozza, Nekem is ő a vezérem, Lelkemet ő gondozza.” (A HH 407 1. v.)

Szép az alkony. A Balaton vagy a Duna mellett többször is láthattam naplementét. Gyönyörködve néztem, csodálgattam. Még többször nézhettem és láthatom Szokolyán, a lakásunkhoz közel lévő Pap-hegy csúcsán a lemenő napot. Mindig szép és elgondolkodtató volt. Prédikált nekem az alkony, és ma is van számomra üzenete. – Isten kegyelméből én is az élet alkonyához érkeztem. Igyekszem ezt hálaadással tudomásul venni, és készülni arra a napra, amelyen az én napom is leáldozik. Akkor hitem szerint oda mehetek, ahol az örök NAP világít. Ebben a témakörben való emlékezőmet és elmélkedésemet csakis a hálaadás szellemében kívánom közreadni.

Hálaadással gondolok hívő szüleimre, akiknek első, szívből fakadó imádsága értem szállt az Úrhoz. Kétéves koromban hirtelen fellépő betegségem idején az orvos halálos betegnek minősített. Azt mondta: „Itt már csak Isten segíthet!” – Szüleim akkor még csak törekvő hívők voltak. A másik szobában letérdeltek, és így imádkoztak: „Urunk, nagyon szeretjük ezt a gyermeket. Ha elveszed, legyen meg a te akaratod. De ha meggyógyítod, egész életére neked szenteljük.” Az Úr hamar válaszolt. Az orvos egyszer csak így szólt szüleimhez: „Jöjjenek be, itt csoda történt!” – Ez a nagy élmény közelebb segítette szüleimet a Krisztus mellett való döntéshez.

Istenfélelemben nevelkedhettem. Mint a hat gyermek közül a negyedik, én éltem át a legtöbb betegség-próbát. Abban az időben a TBC sok ifjat is elvitt. Két falubeli betegtársam meghalt, én életben maradtam. Szüleim ekkor is emlékeztettek rá, hogy ők engem az Úr szolgálatára szenteltek. Ne feledjem, hogy Istennek terve és célja van velem. Erre az időszakra esett megtérésem története is. Hálából neki adtam át az életemet.

Hogy miért kellett annyi betegséget átélnem már ifjúságom idején? Ezt csak akkor értettem meg igazán, amikor a pásztori szolgálatban betegek mellé kellett állnom. Jobban együtt tudtam érezni velük. Mert az Istent szeretőknek minden javukra van (Róm 8:28).

Kis gyülekezetben nevelkedtem, de nagyon boldog ifjúkorom volt. A beamerítésem utáni vasárnapon én tartottam az imaórát. Még mindig emlékszem rá: a 103. zsoltár első öt verse alapján. Arra azonban sosem mertem gondolni, hogy lelkipásztor legyek. Az Úr a lelkipásztoraimat használta eszközzül (Révész Sándor és Oláh Lajos testvéreket), hogy hívása eljusson hozzám. Meggyőződtem a Jeremiás elhívásáról szóló történet, valamint a Pál apostolnak ígért „elegendő kegyelem”.

Németh Zsolt grafikája

Végre le tudtam tenni mindent: méltatlanságom és alkalmatlanságom tudatát éppúgy, mint nagybeteg édesanyám gondviselése ügyét. Nem is csáldtam.

Teológiai éveim gyorsan és jól teltek. Az a négy év addigi életem legszebb időszakát jelentette. Harmadéves voltam, amikor meghívást kaptam első szolgálati helyemre. Ez a munkaterület a Sajószentpéteri Körzet volt, ahol 16 évet töltöttünk. Azután Felsőpetény hívott meg Pencsel együtt (7 év), majd a Szokolyai Körzetbe kerültünk (10 év). Összesen 33 évet töltöttem aktív szolgálatban. Szokolyáról mentem nyugdíjba, de szokolyai lakos maradtam mind e mai napig, családommal együtt. Egy fedél alatt élünk gyermekeinkkel, unokáinkkal, mert az Úr megsegített abban is, hogy családi házat építhetünk. Boldog vagyok, amikor a házunk lakóiként tizenegyen indulhatunk az Úr házába. Öt unokám közül ketten már beamerített hívők.

Nyugdíjba meneteletem megnyugvással és hálaadással éltem meg. Igaz

ugyanis az a megállapítás, hogy „a lelki munkás soha nem mehet nyugdíjba”. Ez folyamatos kisegítő szolgálatokat jelent, helyben és más körzetekben egyaránt. Mostanában főként a helyi gyülekezet megbízásának teszek eleget. Sok lehetőségem van a faluban család- és beteglátogatásokra, felekezetre való tekintet nélkül. Azt tapasztalom, hogy a vigasztaló és bátorító igei buzditást örömmel fogadják kórházban és otthonokban egyaránt. Ezek a lehetőségek engem is boldogítanak.

Nagyon hálás szeretnék lenni az Úrtól kért és kapott feleségemért, aki mindig segítőtársam volt. Isten kegyelméből a 45. évünket járhatjuk együtt a szolgálati úton is.

A jövőre nézve nincs különösebb tervem és óhajom annál, mint hogy hűséges szolgálóként érhessem meg a naplementét. Az enyémmel együtt sokat imádkozunk egymásért, gyülekeztünkért, lelkipásztorunkért, közösségünkért, szolgatársainkért. Hálát adok az Úrnak, hogy a szolgálatból nem tett félre, és mindig számíthattam reá.

Kérésem és bizonyoságtételelem a 71. zsoltár 9-14. verseiben található: „Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!”, „Én pedig szüntelen reményelek, és szaporítottam minden te dicséreteidet.”

Naponként szükségem van az élő reménységre, hisz sokszor elszomorít és leterhel a világban található romlás, ami kihatással van gyülekezeti és közösségi életünkre is. Ilyenkor eszembe juttatja a Szentlélek, amit az Úr Jézus mondott az utolsó időkről, hogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet pedig sokakban meghidegül. Az Úr szava beteljesül, és az is valóság, hogy „aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni”.

Alkonyban bár, de reménységgel nézek a boldog jövő felé. Most a hetvenkettedik évemben járok. Szeretnék készen lenni Uram hazahívó szavára. Szeretettel üzenem ifjú és életük delén lévő szolgatársaimnak: legyenek kitaratóak a szolgálatban, ha olykor nagyon nehéz is az. Az Úr hűséges segítő, és szolgálóit nem hagyja el. Minden lelki munkásnak jó megjegyeznie az Úr felhívását és ígérését: „Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya” (Jn 12:26).

Hargas Gyula
ny. lelkipásztor

Nyitott kérdések

1936 nyarán Tahiban a tábortúznál egy 17 éves fiú különös szomjúsággal hallgatja Molnár Mária néni külmisziós beszámolóját. A szívében ott ég a Krisztus iránti szeretet, szeretne sokakat öhozzá vezetni, s valamit törleszteni ebből a nagy adósságból. S mikor elhangzik a kérdés: ki veszi át a stafétatobot? – szikra gyúl szívében a külmiszió iránt. Éjszaka nem jön álom a szemére, kinn a nagy akácfa alatt dül a jákóbi küzdelem: Uram, én kész lennék menni, de hát egy püspökszilágyi parasztyerek, aki csak kapálni és kaszálni tud, hogy lehet alkalmas erre? A tusa vége győzelem. – Ami embereknel lehetetlen, az Istennél lehetséges.

27 küzdelmes év után *Cserepka János* és felesége, dr. *Ilonka Margit* kanadai misszionáriusként átlépik a bolíviai határt. A deres fűre borulva köszönik meg, hogy az Úr ennyi éven át eltette az szikrát.

Margitka néni székely prédikátor-család tizenegyedik gyermeke. Kilencévesen elvesztette édesapját; szívében már akkor az a vágy támadt, hogy olyan férjet szeretne, mint az édesapja volt. Marosvásárhelyen az orvosi egyetem elvégzése után időzítette Isten a találkozásukat. Az első kérdés úgy hangzott felé, hogy ha az Úr kaput nyit a külmiszióba, tudná-e vállalni, s így lenne-e segítőtárs. Az akkor könnyen kimondott „igen”-t hamarosan ő is megharcolta. Az elhívás egy ének által érte: „...ne legyen, ki szóljon keservesen, nekem ezt még nem mondta senki sem” – akkor este vált késszé az ő szíve is.

1956 szeptemberében házassodtak, októberben a forradalom kitörése után megnyílt a lehetőség nyugat felé, s a kapott ézsaiási ígéktől bátorítva indultak: „*Én előtted megyek, a rögzös utat elegyengetem, az ércajtókat összetöröm, és leütöm a vaszarakat, és néked adom a sötétség kincseit*” (Ézs 45:2,3).

Éveknek kellett eltelnie Kanadában, míg a külmiszióba indulhattak. 1963-84-ig voltak kisebb-nagyobb megszakításokkal Bolíviában. Három turnusban végezték a szolgálatot, míg betegség miatt hirtelen kellett elhagyniuk a missziós földet.

Április végi késő este 30-40 fős csoport várakozik a repülőtéren. János bátyánk tolokociban érkezik; mindnyáján megdöbbenünk, ismervé a zsúfolt programot, mely rájuk vár. Kezében a féltve őrizgetett bolíviai íj és nyílvesszők, mely a vad YURA törzs ellenes fegyvere, s megtérésük után az ő ajándékuk. (Talán igazán csak ők

tudják átérezni, mit jelentett ezekkel akkor szembenézni, s mit végez el az isteni szeretet.) Hol lehetne méltó helyet találni nekik és a tárogatónak, melyet ma is sokan emlegetnek főleg a Szilágyságban; nyári estéken sokakat hívogatott az áhítatra, a megtérésre.

Csodálatos volt látni, ahogy Isten naponként megújította idős szolgálójának az erejét.

Többek biztatására jöttek haza, de különösen *Dobos Károly* bácsi ösztökölte őket minden levelében: – János, nem teheted meg, hogy amit Isten veletek, értetek és általatok cselekedett, azt magatokkal vigyétek a sírba!

S most lehetőség nyílt, hogy nagyon sokféle és sokaknak – itthon és Erdélyben több baptista és református gyülekezetben, a sárospataki és debreceni kollégiumban és a baptista teológián – beszéljenek Isten hatalmas munkájáról, és arról, amelyben őket is használta.

Margitka néni legtöbb helyen diákepes beszámolót tartott külmisziós munkájukról, biztatva a hallgatóságot, főleg a fiatalokat, hogy szolgálatuk ne külsőség, ceremónia legyen, hanem tartalmas, odaszánt, Krisztust szolgáló élet. János bácsi szolgálataiban kiemelte: – Amelyik gyülekezetnek nincs külmisziója, az előbb-utóbb elsorvad! – Minden baptista hívőnek misszionáriusnak kell lennie! – Fontos a gyülekezet mint Krisztus teste, hogy e testben egység legyen, és minden a FEJ irányításával történjen. – Fontos a gyülekezetbe járás, de ne adjuk alább, hogy ott az élő Istennel találkozzunk, s mint Ézsaiás abban a szent atmoszférában, ismerjük fel az ő szentségét és a mi tisztátalanságunkat. Ott érthetjük meg az ő hívó és küldő szavát. – Fontos a szolgálat, igehirdetés, ének, zene, de az ő neve kell hogy megdicsőüljön abban. Ha nem érvényesül a Keresztelő János-i alázat – nem én –, akkor mindez hiábavaló.

– Én megöregedtem. Ki veszi át a stafétatobot? Ki felel Isten hívó szavára: itt vagyok, küldj el engem?! – Amennyit oda tudsz szánni az életedből, amennyit le tudsz tenni az Úr kezébe, ő annyit tud használni és megáldani. Ha rábízod magad – mint az úszó, aki ráfekszik a vízre, és a víz felhajtó ereje fenntartja –, akkor ő hordoz. „Ó, bízd magad e kegyelemre!”

– Ha csak egy szív is szikrát fogna, már nem volt hiábavaló az itthon-létünk!

Petrik Károly

AKIK HAZAMENTEK

Juhász Tivadar (1903-1998) Csökmőpusztán született, egy hétgyermekes családban. Körösszegapátiban nevelkedett – ott is tért meg, a család tagjai közül elsőként – cipészinasnak tanult, majd 1926-ban ment a teológiára tanulni. Családjából szülei és két testvére tért meg közben.

1930-ban fejezte be teológiai tanulmányait, onnan Hajdúböszörménybe hívják, ahol 1932-ben avatják lelkipásztorrá. Itt ismerte meg *Kovács Margitot*, a helyi gyülekezet tagját, aki a felesége lett.

1935-től két esztendőn keresztül vándor-evangélistaként járta a Felvidéket, hirdette az evangéliumot.

1937-ben Diósgyőrbe hívják lelkipásztornak. Tíz esztendőn keresztül végzi munkáját, nemcsak az itteni, hanem a recski körzetben is. A gyülekezeti szolgálata mellett, megélhetési gondok miatt az ottani öntödében vállal munkát. Mivel a megélhetés kérdése később sem rendeződött, lelkipásztorságát feladta, viszont a gyülekezeti szolgálatból azután is kivette a részét (temetés, igei szolgálatok, gyülekezet látogatása). Isten a családi életét három gyermekkel áldotta meg: Frigyessel, Dániellel és Irénellel.

1966-ban meghalt a felesége.

Nyugdíjba vonulása után az ország több gyülekezetében is szolgált, sőt Erdélyben is sokat járt missziós utakon.

Egy itthoni missziós útja során Somogyba került – Bükösdre –, ahol egy darabig az ottani körzetet is pásztorkolta. Itt ismerkedett meg *Barbarics Margittal*, akivel hamarosan összeházasodtak.

1970-ben Budafokra költöztek, és az ottani gyülekezetnek lettek a tagjai. Feleségével még ebben az időben is sokat jártak missziózni (Tokod, Neszmély, Tata, Komárom, Nagykovács, Erdély).

A missziós útjaik során több mint kétszázezer kilométert autóztak. Isten megőrizte őket ezeken az utakon, hisz egyetlen egy balesetet sem szenvedtek el.

Életének utolsó éveiben fizikailag nagyon legyengült, ágyban fekvő betegként várta a hazahívó szót.

Életének 96. esztendejében hosszú, türelemmel viselt szenvedés után az Úrhoz érkezett.

Az 1930-ban végzett lelkipásztorok közül őt szólította utoljára örök otthonába a mennyei Atya.

Porsátrát a budafoki temetőben helyezték el a sírba. A temetésen *Nagy Ferenc, ifj. Kulcsár Tibor* és *Dani Zsolt* lelkipásztor testvérek szolgáltak.

Kovács Gézáné (Mike Olga) testvérünket 2 nappal 73. születésnapja előtt hívta haza az Úr. Az utóbbi években egyre súlyosbodott betegsége, amelyet Istenben vetett bizalommal hordozott. A gyászistentiszteleten, július 27-én közel 800-an vettek részt, melyen *Hegyi András* lelkipásztor mondott búcsúbeszédet, a sírnál dr. *Ficsór Ervin* imádkozott, a vigasztalás ígét *Dani Zsolt* és *ifj. Kulcsár Tibor* lelkipásztorok hirdették.

Az énekkar egy része

A háború után egyházunk megújulásának egyik központja Balatonföldvár volt. Elődeink két épületet vásároltak itt 50 éve. Ez is jubileum! Az egyik épület itt állt a mostani új mellett. Helyére egy kápolnát tervezünk. Szeretnénk a „régis alapokat”, elődeink buzgóságát megbecsülni. A másik épületet államosították. Lépéseket teszünk az új kormánytól a kártalanítás ügyében, hisz ezen a területen eddig nem történt semmi.

Mi volt Balatonföldvár az elmúlt 50 évben?

Üdülő. Gyermekek, fiatalok, hívő családok együtt pihenhetek itt. Én magam – édesapámmal és akkori lelkipásztorunkkal, *Szebeni Olivér* testvérrel – 43 évvel ezelőtt voltam először Földváron – mint gyerek – egy vasárnapi iskolai tanfolyamon, amit akkor, 1955-ben természetesen csak üdülésnek lehetett nevezni.

Mi volt Balatonföldvár?

Konferencia központ. Vasárnapi iskolai tanítók, diakónusok, ifjúsági vezetők képzésének, továbbképzésének helye.

Mi volt Balatonföldvár?

Vasárnaponként templom. Voltak itt baptista, református és evangélikus istentiszteletek. Üdülőknek és helybelieknek, hisz a városnak nincs protestáns temploma. Megszűnt az istentisztelet!

Mi volt Balatonföldvár?

Az utóbbi 5-6 évben mementő!

Egy romos és egy használhatatlan

félkész épület állt itt éveken át. Építési felvonulási terület, méteres gaz. Szégyene volt közösségünknek a városban, bel- és külföldön. Megszűnt minden tevékenység.

Mi lesz Balatonföldváron?

Újra mindaz, ami volt! Hála, hála, hála érte a Mindenható Istennek! *Mi lesz még?* Reménységünk szerint nem-

Dr. Almási Mihály egyházelnök átvágja a nemzeti színű szalagot, és megnyitja a Bethesdát

zetközi missziós központ. Mivel télenyáron üzemelhet, a kápolna és néhány előadóterem megépítése után 50-90 fős konferenciák komplett, szállodai szintű kiszolgálására lesz alkalmas az épület. (Tárgyalunk német és angol testvérekkel is a téli hasznosításról!)

Egyházunk igen nagy áldozattal, Isten segítségével – szemben kételyekkel, hitetlenséggel és irigységgel – ezen a mai napon átadja az épületet rendeltetésének – minden hatósági engedély birtokában.

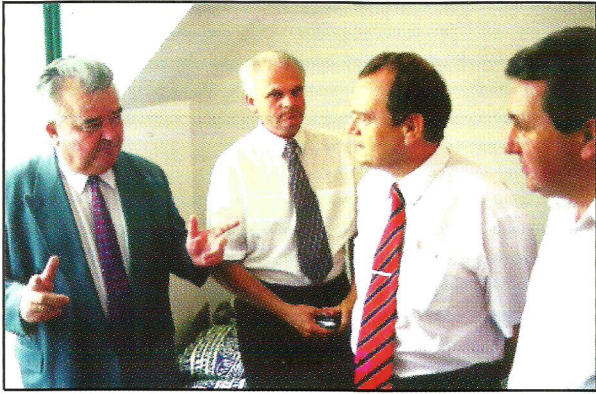
dott azoknak a gyülekezeteknek, amelyek január óta segítették a munkát: *Székesfehérvár, Szigetszentmiklós, Csetény, Kaposvár, Pécs, Komló, Kispest, Ócsa és Bp. József utca.*

Jutányos áron különösen szép munkát végzett Pesterzsébetről *Simon Gedeon* asztalos mester és munkatársai, Veresegyházról *Magyar Csaba* műkökészítő testvér, valamint *Balog Béla* balatonszemese festő és mázoló. Külön kiemelte *Bálint Kálmán* testvért és családját, akik januártól éjt nappallá téve, saját munkájukat feladva, hihetetlen energiával és szakértelemmel dolgoztak. Adminisztrációs és pénzügyekben igen sokat segített *dr. Szabó Zoltán* gazdasági igazgató testvér és *Szabó Bálintné* testvérnő, aki a teljes könyvelést, ÁFA-visszaigénylést végzi.

Elmondta, hogy egy héttel ezelőtt, amikor utoljára itt járt, talán csak néhányan hittek komolyan abban, hogy ma átadás lesz, hisz olyan sok volt még a munka, de az Úr segítségével a bizakodók, az imádkozók és dolgozók reménye most is beteljesült.

Berkesi László polgármester üdvözlő beszédét mondja

A bejárás során a polgármester az épület értékeiről szól. (Mellette Bálint Kálmán, Dr. Almási Mihály és Kovács Pál)

Ezek után az egész gyülekezet egyetlen nagy kórusként énekelte a „Feltámadt Hős, ó, dics Neked...” kezdetű éneket, majd az áldás után elnök testvérünk a következő szavak kíséretében vágta át a nemzeti színű szalagot az épület főbejáratánál:

„Amikor Isten iránti hálával a Balatonföldvári Bethesda Üdülőt és Missziós Központot megnyitom, kívánom, hogy szolgálja ez az új épület egyházunk megújulását, népünk, nemzetünk javát, határainkon túl élő magyar testvéreink épülését, mindennek felett azonban Isten dicsőségével! Soli Deo Gloria!

Az épületet bejárva Berkes László polgármester éppúgy, mint mindenki más,

örömmel és megelégedéssel szolt a látottakról. A szépen berendezett szobák (mindegyikhez külön fürdőszoba is tartozik), a virágos teraszok, a modern konyha, az ebédlő magáért beszél. (A később-

biekben még visszatérünk az üdülési és konferenciai lehetőségek ismertetésére.)

Az örömnapp a szépen terített ebédlőben, a Békehírnökben előre meghirdetett különleges ebéddel zárult: balatoni sült keszeg – és egyéb finomságok.

Mostantól minden pihenni, megülni vágyó testvért vár a Bethesda! A régi szeretettel, de vadonatúj épületben. Áldja meg az Úr mindazokat, akik fáradoztak ezért, azokkal együtt, akik a jövőben teszik ugyanezt. Isten áldása nyugodjék meg egyházunk ezen legújabb épületén, és az ott folyó missziómunkán!

Dr. Almási Mihály
egyházelnök

Az új Bethesda Üdülő

Maestoso, ♩-84

Gárdonyi Zoltán

Tartsd meg hazánkat, Is - ten! Esd-ve ké-rünk

té - ged, lé - gyen bő ál-dá-sod raj -

tunk. Hi-á - ba bí-zunk, hi-á - ba é - lünk,

hi-á - ba küzdünk, hi-á - ba vérzünk, ha nincs rajtunk

Is - te-nünk ál - dá - sa, az Is - ten ál - dá - sa

min-den-kor. Ké - ré-sünk ma fel - száll hozzád

é - ne-künk szárnyán, hogy hallgass meg, ó, ha kérünk:

A könyvesbolt szabadság miatt augusztus 17 – 31-ig és szeptember 10 – 25-ig zárva!

Békehírnök

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

Felelős szerkesztő:

Nagy Imre

Felelős kiadó:

Dr. Almási Mihály

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.

Telefon: 352-9993; Fax: 352-9707

Csekk számlaszám: 11706016-22163851

Kéziratot nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Tördelőszerkesztő:

Papp Szabolcs

Nyomtatás: MA-PRINT Bt. Tel.: 226-5540

Felelős vezető: Mayer Gábor

HU ISSN 0133-1256

MEGJELENT

az anabaptisták

Magyarországra érkezésének 475.,

a '48-as forradalom és szabadságharc 150.,

és a baptista misszió legutóbbi

újraszervezésének 125. évfordulóján.

Ára: 35 Ft.